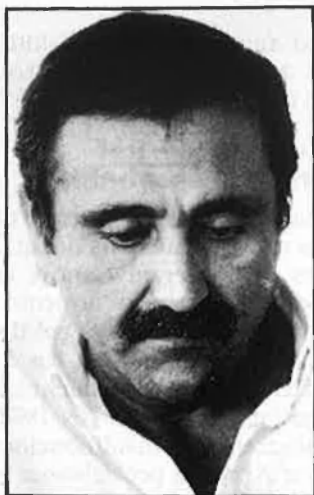

Eliseu Climent*

EL TEMPS, quatre anys

Fa uns dies, determinats ressorts informatius del nostre àmbit lingüístic —Catalunya Ràdio, a Barcelona, i, posteriorment, alguns mitjans balears i valencians— han evidenciat el rumor que Edicions del País Valencià, S.A. *traspasava* EL TEMPS a l'empresa Informació y Revistas, S.A., promotora, entre d'altres, de la publicació *Cambio 16*. En aquest cas el rumor no era l'antel·la de la notícia, tal com diu la màxima de l'ofici. Únicament, això sí, els agents de l'editora madrilenya han arribat a interessar-se pel nostre producte. I aquest interès comercial no és, tot s'ha de dir, exclusiu de *Cambio 16*: hi ha hagut més editores a les quals ha semblat atractiu el nostre setmanari. Però EL TEMPS no es ven més que als quioscos i als subscriptors; la patent i l'equip no estan en venda, contràriament a la voluntat d'aquells que ens voldrien extingits.

Una impressió peremptòria, pel que fa a aquestes temptatives d'adquisició, és que EL TEMPS es troba en un bon moment, ja que cap paper informatiu redactat en català setmanalment no ha suscitat tantes apetències com el nostre. Aquesta lectura, bàsicament, implica que hem aconseguit les realitzacions que hem anat marcant-nos des de l'època inicial: augment progressiu de pàgines, major informació, introducció del color, noves seccions, modernització d'imatge, continguts més plurals i, sobretot, una cohesió mínima en la revista. Els resultats, però, encara que a primera vista puguen semblar encomiàstics i no sense una certa dosi d'autobombo, no són tan òptims com voldríem. Com volem. Entre altres coses perquè ens hem proposat *crear* un model informatiu dinàmic que s'aparta del *full parroquial* de feligresia addicta i s'emmarca en una circumscripció informativa que va del Rosselló al Baix Segura i salta el mar fins a Maó.

I això no és fàcil. D'una banda, perquè el lector *normal*, mediatitzat pels sis-

temes habituals, o no ho entén del tot o no acaba d'entendre-ho del tot; i de l'altra, perquè això no és factible si no s'ofereix un producte modèlic i sense vacil·lacions de cap índole. En aquest sentit, vam inaugurar una redacció a Barcelona i ara n'estem instal·lant una altra a Mallorca; com també estem consolidant les corresponalsies de Castelló, Madrid i Andorra, i n'estem intentant no solament a Lleida, Tarragona, Girona i Perpinyà, sinó també a les principals capitals europees. Això, lògicament, comporta un esforç econòmic important, i si hi afegim el cost de la informatització de les redaccions i el reajust tecnològic necessari, les xifres ens poden impressionar. En l'exercici de vèncer aquestes *dificultats*, habituals en qualsevol empresa que va superant-se cada dia, EL TEMPS ha hagut d'assistir a algunes campanyes de detracció auspiciades des de tots els colors del moviment polític espanyolista, que més que col·lapsar-nos ens han fet veure la necessitat de respondre amb un producte de més envergadura.

Però sobretot, si hem arribat on estem —i estem començant— ha sigut majoritàriament a compte de l'esforç humà de l'equip que tripula aquest projecte. Primer amb la direcció de Francesc Pérez Moragón, després amb Vicent Sanchis, que aquests dies ens ha deixat, i ara en una situació de tràmit que no es dilatarà massa, tot el personal que fa possible EL TEMPS —redacció, administració i departament de promoció i publicitat— ha fet mans i mànegues i més hores que un rellotge durant aquests quatre anys per tal que el setmanari anara creixent no solament en volum sinó també en consistència professional. Sense ells, en el frontispici del número 200, aquestes pàgines no haurien encabit la història recent dels Països Catalans. Amb un altre estil, i per molts anys. I tot això des de València. □

* Editor